

SKLEP

Jmenuji se Artur Flek. Už od malička jsem vyrůstal v problémové rodině, nebo jak by to mnoho lidí nazvalo, ve špatné domácnosti. Jak to říct více specificky, moji rodiče se pořád hádali. Většinou jsem se to snažil ignorovat, ale někdy to prostě nešlo. Moje matka si často stěžovala na to, že se otec pořád zavíral do sklepa. Byl tam vážně hodně často, někdy klidně i celý den. Vymlouval se na to, že tam dělá papíry do práce. Jenže nikdo kromě otce tam dolů nechodil. Sklep byl totiž zabezpečený několika zámky a klíč měl pouze on.

Moje matka se s tím časem dokázala vypořádat. Jednou ráno odcházela dolů do sklepa. Vypadalo to, že se s otcem usmířili, a tak jsem se rozhodl to také prozkoumat. Jenže když jsem přišel ten den ze školy, stalo se něco strašného. Můj otec seděl v kuchyni a brečel.

“Co se stalo?”

“Arture,” vzlykal. “musíš být silný. Tvoje matka nás opustila kvůli jinému muži. Už se nevrátí.”

Když to řekl, pochopitelně mě popadl smutek. Ignoroval jsem to a zavřel se v pokoji. Jakmile jsem zavřel dveře, slzy mi začaly téct po tvářích. Nevěřil bych, že by nám tohle udělala. Smutek nebyl můj jediný pocit, v tu chvíli to byla i zlost.

Za pár depresivních měsíců, jsme se začali vracet k normálu. Můj otec vypadal zase zdravě a normálně, udělalo mi to radost, ale na druhou stranu začal chodit do sklepa ještě častěji, než když s námi byla moje matka. Došlo to až tak daleko, že jsem se o sebe musel starat sám.

Vše vypadalo v pořádku, otec také vypadal zaneprázdněný prací, tak jsem to nechal být. Bylo mi v té době asi patnáct let. Několikrát v noci byly z dola slyšet zvláštní a děsivé zvuky, něco jako brek, pláč a křik. Naivně jsem si myslel, že se tam dole otec dívá na nějaké horory, nebo prostě filmy.

O víkendu jsem si pustil televizi, abych se mohl podívat na nějaký seriály a filmy a odpočinout si.

Ve zprávách muž zrovna oznamoval jména asi čtyřiceti osob, které tento týden zmizely. Zaujalo mě to, dokud se na obrazovce neobjevilo jedno konkrétní jméno. Penny Fleková. Moje matka. Ale jak je to možné? Můj otec přeci říkal, že nás opustila kvůli jinému muži. Chtěl jsem to říct otcí, ale vzpomínka na to depresivní období mě přinutila nic nedělat.

Tu noc mi otec oznámil, že bude pryč celou noc. Byl víkend, takže hned potom co odešel, jsem pozval mého nejlepšího kamaráda, aby u mě přespal. Jmenoval se Jack Napier. Byl to náš soused a hodně jsme si rozuměli, jelikož taky neměl nejlepší dětství. Jeho otec byl alkoholik a matka nikdy nebyla doma. Jack byl z nás dvou ten zodpovědný, takže jsem se s ním nikdy nebál, někdy byl ale až moc zvědavý.

“Co je v tom sklepe?” Zeptal se mě.

“Nevím. Tat'ka říkal, že tam nemáme chodit.”

“Mě to zajímá.” Usmál se.

“Ani na to nemysli. Nemůžeme tam.”

“S tebou není legrace, Arture.”

“Sklapni.” Zakoulel jsem očima.

“Doneseš mi alespoň něco k pití?”

Kývl jsem hlavou.

Cestou do kuchyně byl cítit hrozný pach. Rozhlížel jsem se v kuchyni, od čeho to může být, ale nic nebylo k nalezení. Cestou zpět jsem si všiml, že je sklep po otevřený. Stačilo pár kroků blíž a bylo mi jasné, odkud vede ten příšerný puch. Nechtěl jsem tam chodit, ale moje zvědavost vždycky zvítězila.

“Jacku!” Zavolal jsem na mého kamaráda, který byl za vteřinu vedle mě. Vyděšeně jsem se na něho podíval. “Chceš tam jít?”

“Proč ne?”

“Ja nevím. Nikdy jsme tam nebyli. Ani já, ani máma.”

“Půjdu tam s tebou, neboj.”

Nakonec mě dokázal přemluvit. Jack šel první, já těsně za ním. Zacpal jsem si nos, ten puch se nedal vydržet. Byl silnější a silnější.

Najednou se Jack zastavil, a já do něj vrazil.

“Co děláš??”

Neodpověděl mi. Když jsem se podíval, co ho tak vyděsilo, nevěřil jsem vlastním očím.

Všude byla těla. Mrtvých lidí. A v ten moment mi došlo, že tohle je ten důvod, proč ve městě zmizelo tolik lidí. Když jsem spatřil tělo mojí mámy, podlomila se mi kolena.

“Arture,” Jack zatáhl za mojí košili.

Ignoroval jsem ho. V tom šoku nešlo nic dělat.

“Arture, zvedni se. Musíme vypadnout.”

“To je máma...” Jediný, co jsem v ten moment cítil byly moje vlastní slzy. Můj otec je vrah! A byl, celou tuhle dobu!

Jack vzal mou ruku a když se mu konečně podařilo mě zvednout, začali jsme utíkat zpět nahoru. Sedl jsem si a přitáhl si kolena k hrudi.

Jack zavřel dveře, párkrát se nadechl a rychle mě znova zvedl.

“Kam jdeme?” Brečel jsem.

“K nám. Všechno to řekneme policii. Budeme v pohodě.”

Budeme v pohodě. Tomu nevěřím. Celý ty roky, jsem žil v domě vraha.